

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: Udrag fra DEN GAMLE GREVE

Citation: Bødtcher, Ludvig: "Samlede Digte", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN, 1940, s. 164. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-boedtcher01-shoot-idm140312758044368/facsimile.pdf> (tilgået 20. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Og brugte sine unge Been,
Der meer i Luften fløj, end treen:
Saa hvirvles hen et Rosenblad,
Naar Stormen splitter Rosen ad;
Hun brat forsvandt bag Busk og Hæk,
Og Hans stod ene med sin Skræk.

Paa Snegleviis den Gamle trak
Tilbage sig i sit Gemak
Og maalte der med lange Skridt
Frem og tilbage Gulvet tidt.
Den svundne Nat ham havde gvaelt
Med Gøglesyn og Drømme følt;
Det var ham, som om Sengen sank,
Som Bolstrene af Svoel stank,
Som Pokker ham om Halsen faldt
Og vilde kyskes med Gevalt
Og satte ham, der stred imod,
Paa Enden af sin Bukkefod
Og lod ham ride Ranke der
Med Hopsasa! til stort Besvær. –
En saadan Nat var ikke god
Og drev til Anger og til Bod, –
Men Ingers Syn, livsaligt, smukt,
Jog Nattens Gru igjen paa Flugt:
Og derfor gik med Hanefjed
Den gamle Greve op og ned.

Lidt efter lidt sig rørte træg
Det vante Liv bag Muur og Væg:
Der lød, som halvt i Drømmeri,
En Lyd af Døre op og i

Og Trin, som hult med Gjenlyd klang
Og tabte sig i Slottets Gang;
For Morg'nens friske Aandedrag
Blev aabnet hist og her et Fag,
Og Arnens Røg tilsidst man saae
Fra Taget stige mod det Blaae –
Saalunde Morgenen hengled,
Et Billed af den dybe Fred;
Og altsom Solen Styrke vandt,
Den bange Jægers Frygt forsvandt.
„Maaskee var et Mirakel skeet,
Og Greven havde Intet seet – ”
Hvert Slag fra Slottets Sejerværk
Af Haab ham gjorde mere stærk,
Og tryk han sysled alt en Stund
Med Bøsse og med Høsehund
Og takked i sit Hjerter Gud
Og tænkte paa sin lille Brud,
Sin Inger, med en Myrtekrands –
Da Grevens Stemme raabte „Hans!” –
Det traf, som naar et vildt „Hallo!”
Med Et forstyrrer Skovens Ro,
Og op han foer, lig Hjorten sky,
Men hvert et Skridt var tungt som Bly.
„Min gode Jæger, hør et Ord! –
Du jager nok i Andres Spor:
I Andres Spor du jager snildt
Og beder dig det bedste Vildt;
Hvad var det for en Lillevaand,
Du nys saa venlig tog om Haand?”
„Ak!” svared Hans kun lidet glad:
„Det var slet ingen fornem Brad,

Det var vor Fiskers Ingerlil,
Min Fæstemø, om Greven vil." –
„Hør du, min gode Jægersmand,
Du føre hende hid paastand!
Det er vor Rettighed og Roes
At kjende Alle paa vort Gods, –
Hun møde her ved Aftenrød,
Hvis du vil spise Grevens Brød!"

Saa steg han op ad Vindeltrin
Og gik i Fruerstuen ind,
Hans Gang var luskende og spag
Som Maarens til et Dueslag:
„Hil sidde I, min ædle Viv,
Ved Eders fromme Tidsfordriv!
Ej! hvor rapt og ærbart gaae
Alle de Jomfruers Fingre smaa,
Til op at see faaer Ingen Tid,
Men Nakken svulmer rund og hvid;
Skjænk Hvile lidt, min Frue god,
I øder jo det unge Blod!"
Saa smidsked han, mens Øjets Lyn
Blinked under de tykke Bryn.
Men hver en Jomfru dukked ræd
End dybere sit Hoved ned,
Som naar en Høg i Luften staaer
Og ængster Bondens Hønsegaard;
Kun Fruen hævede sit Blik,
Og strengt det over Alle gik,
Og Greven fik det haanligt sagt:
„Jeg kjender dig og holder Vagt!"